

הספרייה

לעולם, הם היו שערורייה. זה לזה, אובססיה.

הנבחרים

ליין פארגו

ליין פארגו

הנבחרים

מאנגלית: נעה שביט

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אהבות מוציאות לאור בישראל.

ליין פארגו הנבחרים

Layne Fargo
THE FAVORITES

Copyright © 2025 by Layne Fargo

All rights reserved.

Published in the United State by Random House, an imprint and division
of Penguin Random House LLC, New York.

Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 2018

עורכת: שירי צוק

הגהות: אילת שני

הגהה אחרונה: ורד בן דוד

עימוד: שרית רוזנברג

עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמון, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2025

מסת"ב 978-965-7831-922 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

לקטרינה, טוניה, סוריה וכל יתר הנשים המדהימות שלימדו אותי מה
זה לנצח בתנאים שלך.

היום הוא יום השנה העשירי ליום הנורא ביותר בחיי.
כאילו שיכולתי לשכוח, כשמיליוני זרים להוטים כל כך להזכיר
לי. בטח ראיתם את הכתבות בחדשות, השערים בעיתונים, הפוסטים
במדיות החברתיות. אולי תכננתם להתכרבל על הספה הערב עם קערת
פופקורן ולצפות בבינג' בסדרה הדוקומנטרית שהופקה על האירוע.
קצת נטפליקס ושמחה לאיד.
אז בבקשה, תיהנו מההצגה. אבל אל תטעו לחשוב שאתם מכירים
אותי. אני כבר הספקתי לשמוע הכול: קטרינה שואו היא כלבה, דיווה,
לא יודעת להפסיד בכבוד, שקרנית מניפולטיבית. רמאית, פושעת
קרת רוח. זונת תשומת לב, זונה ממש. אפילו רוצחת.
תקראו לי איך שתרצו. לא אכפת לי יותר. הסיפור שלי הוא שלי
בלבד, ואספר אותו באותו אופן בו החלקתי: בדרכי שלי ובתנאים שלי.
ונראה מי ינצח בסוף.

קריין: הם היו אובססיה.

המחליקים האמריקאים קטרינה שואו והית' רושה מחייכים וקדים לפני קהל מעריצים צורחים באולימפיאדת החורף של 2014 בסוצ'י שברוסיה.

קריין: ואז שערורייה.

שואו ורושה, שוב מוקפים קהל – רק שהפעם מדובר בצלמי פפראצי שצועקים את שמותיהם בסערה של הבזקי מצלמות, כשהם יוצאים מהמלון שלהם בסוצ'. הצמד מפלס לו דרך בקהל בפנים חמורי סבר, כשזרועו של הית' מונחת על כתפי קטרינה.

קריין: ובסופו של דבר... טרגדיה.

פרשן הספורט של רשת אן בי סי קירק לוקווד מדווח בשידור חי מאולימפיאדת סוצ'. "בכל השנים שאני מסקר החלקה על הקרח", הוא אומר בניד ראש קודר, "מעולם לא ראיתי דבר כזה."

קריין: ועכשיו, לראשונה, האנשים הקרובים ביותר אל קטרינה שואו והית' רושה ישתפו אותנו בצד שלהם בסיפור, ויטילו אור חדש על המאורעות שהובילו להתרחשויות חסרות התקדים באותו גמר אולימפי הרה גורל.

רקדן הקרח האולימפי לשעבר אליס דין מתראיין בבר בווסט הוליווד.

אליס דין: תמיד צחקנו שהם הולכים למות זה בזרועות זה או להרוג זה את זה במו ידיהם. אין באמצע.

מאמנת ההחלקה האומנותית ניקול ברדפורד מתראיינת במטבחה שבפרוורי אילינוי.

ניקול ברדפורד: הם היו המחליקים הכי מוכשרים איתם יצא לי לעבוד, אין בכלל שאלה. אבל במבט לאחור... כן, יכולתי לראות סימנים לבעיות בעתיד.

ג'יין קורר, שופטת החלקה אומנותית מטעם אמריקה, מדברת למצלמה מזירת קרח בקולורדו.

ג'יין קורר: איך יכולנו לדעת? איך מישהו יכול היה לדעת?

רצף קטעים מהיר: קטרינה והית' מחליקים ביחד כילדים. ואז מבוגרים יותר, ניצבים על הפודיום בחיוך עם מדליות זהב סביב הצוואר. ולבסוף, צועקים זה על זה, קטרינה באיפור מרוח, ידה מונפת להכות.

אליס דין: דבר אחד ברור לי. לעולם לא יהיה יותר צוות כמו קאט והית'.

דיזולב איטי לתמונה של זירת ההחלקה בסוצ'י. כתמים אדומים עזים מכתימים את הטבעות האולימפיות.

אליס דין: ואתם יודעים מה? אולי טוב שכן.

קריין: וזה הוא...

הנבחרים:

סיפורם של שואו ורושה

חלק ראשון

מלאי תקווה

פרק 1

ברגע שהייתי מרוצה מהתוצאה העברתי לו את הסכין.

הית' התרומם על ברכיו, ואני השתרעתי בחמימות שהותיר אחריו במיטה וצפיתי בו: בשערו השחור שברק באור הירח, בשיניו שנשכו את שפתו התחתונה מתוך ריכוז, מתווה את הסימן הראשון עם חוד הלהב. הוא היה מדויק יותר ממני, ושרטט קווים מעוגלים חינוניים בניגוד לחתכים הגסים שלי.

שואו ודושה, הכריזה הכתובת החקוקה אחרי שסיים. כך יופיעו השמות שלנו על לוח התוצאות באלופות ארצות הברית להחלקה על הקרח בעוד ימים ספורים. כך הם יוכרזו בטקסי הענקת המדליות וידווחו בעיתונים ויירשמו בספרי השיאים. חקקנו את האותיות באמצע משענת הראש העשויה עץ סיסם של המיטה שלי, עמוק מספיק כדי שלא ניתן יהיה לשייף אותם משם לעולם. היינו בני שש-עשרה, ובטוחים בכול.

התיקים שלנו כבר היו ארוזים לקראת אליפות המדינה, התלבושות והמחליקים מסודרים בערמה ליד דלת החדר שלי. כל כך הרבה שנים חיכנו, עבדנו, התאמנו לקראת הרגע הזה, שהשעות האחרונות היו כמו עינוי. רציתי לצאת לדרך מייד. קיוויתי שלעולם לא ניאלץ לחזור.

הית' הניח את הסכין על השידה ליד המיטה והתיישב חזרה לידי להתפעל ממלאכת ידיו. "את לחוצה?" לחש.

הסתכלתי מעבר לו אל קולאז' התמונות סביב שמשת החלון הפרוץ לרוחות בחדרי – כולן של המחליקה הנערצת עליי, שילה ליין. זוכת שתי מדליות זהב אולימפיות בריקוד על הקרח, אגדה חיה. שילה מעולם לא נראתה לחוצה, לא משנה באיזה לחץ הייתה נתונה.

"לא", אמרתי לו.

הית' חייך והכניס יד לגעת בגבי מתחת לסוּוט־שירט הבלוי של 'כוכבים על הקרח' משנת 1996 שנהגתי ללבוש למיטה. "שקרנית." מושבים בקצה היציע העליון לסיבוב ההופעות הזה, היו הכי קרוב שהצלחתי להגיע אל שילה לין במציאות. אבא שלי גם הסכים להוציא כסף על תמונה חתומה שלה, שהייתה מורבקת על הקיר שלי יחד עם שאר המקדש. היא הייתה האישה, הספורטאית, שרציתי להיות – לא כשאגדל, אלא כמה שיותר מהר.

כששילה והשותף שלה, קירק לוקווד, זכו לראשונה באליפות ארצות הברית, היא הייתה עדיין בגיל ההתבגרות. הסיכוי שלי ושל הית' לזכות לא היה גדול, מאחר שזו עמדה להיות התחרות הארצית הראשונה שלנו. התקבלנו גם בעונה הקודמת, אבל לא היה לנו איך להגיע לאצטדיון בסולט לייק סיטי, שם היא נערכה. למזלנו הפעם התחרות התקיימה בקליבלנד, במרחק נסיעת אוטובוס קצרה וזולה יחסית. הייתי בטוחה שהאליפות הזאת עתידה לשנות הכול מבחינתנו. וצדקתי. אבל לא באופן שבו דמיינתי את זה.

הית' נשק לכתפי. "טוב, אני לא לחוץ. אני מחליק עם קטרינה שואו." הוא אמר את שמי ביראת כבוד ואיטיות, מתענג על הצליל. "והיא מסוגלת לעשות הכול."

הבטנו זה בזה בצללים, קרובים כל כך שחלקנו נשימה. בעתיד עוד נתפרסם בזכות זה בכל העולם: במתיחת הרגע שלפני הנשיקה עד רמה כמעט בלתי נסבלת, עד שכל צופה בקהל הרגיש את הדופק שלנו מאיץ ואת התשוקה הצרופה שהשתקפה בעינינו.

אבל אז יהיה מדובר בכוריאוגרפיה. כאן זה היה אמיתי. שפתיו של הית' נגעו סוף-סוף בשפתיי – רכות, משתהות. חשבנו שיש לנו את כל הלילה.

עד ששמענו את הצעדים, כבר היה מאוחר מדי.

ניקול ברדפורד, בלונדינית בגיל העמידה, עטויה קרדיגן נוצץ ואיפור כבד, יושבת ליד האי שבלב מטבח החלומות הלבן-עלילבן שלה שבפרוורים.

ניקול ברדפורד (מאמנת החלקה אומנותית): תמיד יש עלייה אחרי אולימפיאדת החורף. מלא בנות שחושבות שהן נועדו להפוך לכוכבות. אף שרובן פחות אובססיביות לעניין מקטרינה שואו.

בתמונות משפחתיות נראית קטרינה בילדותה בשלל תלבושות החלקה על הקרח. באחת מהן היא ניצבת לפני קיר מכוסה בתמונות של שילה לין, מחקה את התנוחה בה ניצבת שילה בתמונה המרכזית.

ניקול ברדפורד: בשיעור הראשון שלה, קטרינה אמרה שהיא הולכת להיות רקדנית על הקרח מפורסמת כמו שילה לין. הבנות האחרות ישר שנאו אותה.

קטרינה בת הארבע מחליקה לבדה בפרצוף רציני, שעה אסוף בשתי קוקיות מרושלות.

קריין: אף ששמה הפך שם נרדף לריקוד על הקרח, בתחילת הקריירה שלה החליקה קטרינה שואו לבדה, מאחר שלא היו בנמצא בנים שיוכלו לחבור אליה.

אליס דין ישוב על שרפרף בבר קוקטיילים אופנתי, מחזיק כוסית מרטיני. הוא בתחילת שנות הארבעים לחייו, עם חיוך שובבי ובלורית מטופחת בקפידה.

אליס דין (רקדן קרח לשעבר): כמות הבחורים שמתעניינים בהחלקה אומנותית דלה ביותר. לפחות בזוגות יש קפיצות, ויוצא לך לזרוק

בנות יפות לאוויר ולתפוס אותן במפשעה. למי שאוהב דברים כאלה.

קריין: ריקוד על הקרח הוא אולי הענף הכי פחות מובן בהחלקה על הקרח.

צילומי ארכיון של מחליקים מתחרים באירוע של ריקוד על הקרח באולימפיאדת החורף באינסברוק, אוסטריה, ב'1976 – השנה הראשונה בה נכללה החלקה אומנותית כספורט אולימפי.

קריין: ריקוד על הקרח, המבוסס על ריקודים סלונים, מתמקד בעבודת רגליים מורכבת ושותפות הדוקה בין המחליקים, ולא דווקא בהנפות אקרובטיות וקפיצות אתלטיות כמו בענפים אחרים של החלקה אומנותית.

אליס דין: הרבה רקדניות על הקרח מתחילות להחליק עם האחים שלהן, כי אלו הבחורים היחידים שהן מצליחות ללחוץ עליהם מספיק שישתפו פעולה. לקאט שואו לא הייתה כזאת אפשרות.

פרק 2

הדלת נפתחה לרווחה וחדרי נמלא בצחנת ויסקי ג'ים בים ומרלבורו מעורבים בריח זיעה.

אחי הגדול, לי.

הית' ואני קמנו בזינוק. אח שלי לא רצה את הית' בבית, ובטח שלא בחדר שלי. מה שרק דרבן אותנו למצוא דרכים יצירתיות יותר להגניב אותו פנימה. אם לי היה פיכח – מאורע שהפך יותר ויותר נדיר – הוא הגביל את ההתנגדות להערות ארסיות, ואולי השלכת חפץ דומם על הקיר פה ושם.

כשהיה שתוי? לא היו לו גבולות בכלל.

"מה לעזאזל הוא עושה פה?" התנודד לי בפתח החדר. "אמרתי

לך –"

"אמרתי לך לא להיכנס לחדר שלי."

בעבר נהגתי לנעול את הדלת ולהשאיר את מפתח הפליז הישן תקוע בפנים, כדי שלי גם לא יוכל לרגל אחרינו דרך חור המנעול. עד שהוא בעט פעם בדלת ושבר את המנעול.

"זה הבית שלי." הניף לי אצבע לעברו של הית'. "והוא לא רצוי

פה."

הית' נעמד לפניי בצעד אלגנטי כמו צעד ריקוד, וחיך באופן ששנינו ידענו שרק ירתיח את לי עוד יותר. "קטרינה רוצה אותי פה," אמר. "וגם –"

לי הסתער לפנים, תפס את הית' בזרועו ומשך אותו החוצה למסדרון.

"תפסיק!" צעקתי.

הית' תפס במשקוף הדלת, נועץ אצבעות במסגרת הסדוקה. בתור ספורטאי מקצועי הוא היה בכושר הרבה יותר טוב, אבל ללי היה יתרון

עליו של כמה סנטימטרים בגובה והרבה קילוגרמים בנפח. משיכה אלימה אחת, והית' נאלץ לשחרר.

"לי! מספיק."

הצטערת, ולא בפעם הראשונה, שאין לנו שכנים קרובים מספיק כדי לשמוע את המהומה ולהזמין משטרה. אבל הבית שלנו שכן באמצע שום מקום, מוקף רק ביער עבות ובמימי הצוננים של אגם משיגן.

איש לא יבוא לעזרתנו.

רדפתי אחריהם וניסיתי לתפוס בצווארון חולצתו של לי או למשוך בשער השמנוני, העיקר לנסות להאט אותו קצת. הוא תקע לי מרפק בצלעות והעיף אותי אחורה.

הית' ניסה באומץ לדרוך על בהונותיו של לי, ולי העיף אותו על המעקה. הם היו קרובים – כל כך קרובים שזה היה מסוכן – לראש גרם המדרגות.

מראות מזוויעים חלפו בראשי: הית' שרוע בערמה מעוכה למרגלות המדרגות, שלולית דם מתפשטת סביבו. עצמות בולטות מעורו, מרוסקות ביסודיות כזאת שלעולם לא ישוב ללכת, ובטח שלא להחליק.

מיהרתי לקום על רגליי ורצתי אל החדר.

לא קלטתי מה אני עושה, עד שהסכין כבר הייתה מכוונת אל פניו של אחי.

"תוריד את הידיים שלך ממנו." הנפתי את הסכין לעבר לסתו מעוטרת הזיפים של אחי. הוא בחן אותה בחיוך נינוח. הוא לא האמין שאני מסוגלת לפגוע בו.

אבל הית' ידע.

"קטרינה." הית' דיבר בשקט, קולו צרוד, נסדק בסופי המילים כמו רוח המאווששת בענפי העצים. "בבקשה. תוריד את הסכין."

רק סכין חיתוך קטנה, שנלקחה ממגירה מאובקת במטבח. מספיק חדה לחרוט בעץ, אבל לא לפצוע אדם בצורה רצינית, ובטח שלא לרצוח. ובכל זאת רציתי לפגוע בלי, לפחות קצת. מספיק כדי לגרום לו לפחד ממני לשם שינוי.

הסתכלתי על הית' כאילו עמדנו באמצע זירת הקרח, והמוזיקה שלנו עמדה להתחיל. מוכן?

הוא נרתע ונענע את ראשו לשלילה. הסתכלתי לו בעיניים ולפתי את הסכין חזק יותר. ראיתי שהוא חשב שזה רעיון נורא – אבל גם שלא היו לו טובים ממנו.

הוא הרכין סנטר בתנועה כמעט בלתי מובחנת. מוכן.

התנפלתי על לי והעברתי את הסכין על שריר הקיבורת שלו. הוא פלט צווחת רוגז – ועזב את הית' כדי להתנפל עליי. הצלחתי לחמוק מהמכה, אבל הנשק נפל מידי כשעקפתי את אחי וירדתי במדרגות בריצה. הית' פתח בתנופה את דלת הבית, מכניס פנימה משב אוויר קר, ואז נעצר מצידו השני של המפתן לחכות לי.

לי מעד על המדרגה האחרונה במטח קללות וכשל לכיוון הכניסה לבית. המשכתי לרוץ, מבטי נעוץ בעיניו של הית'. כמעט הגעתי.

אבל לי הגיע קודם. ביד אחת הוא טרק את הדלת והבריח את הבריה.

בשנייה הוא הצמיד את הלהב לגרוני.

ניקול ברדפורד: קטרינה והית' נפגשו בזירה, אבל הוא לא היה מחליק על הקרח.

קריין: הית' רושה גדל במערכת הרווחה. עד שמלאו לו עשר כבר הספיק לעבור עשר משפחות אומנה שונות.

ניקול ברדפורד: אני לא יודעת בוודאות איך נראו חיי המשפחה של הית', כך שאני לא רוצה להטיל דופי, אז רק אומר שהורי האומנה שלו לא נראו לי... מעורבים במיוחד. הוא הגיע לראשונה לזירה דרך ארגון צדקה שהציע אימוני ספורט בחינם לילדים מהאזור.

זום איטי על תצלום של ילדים קטנים במדי הוקי, המצלמה מתמקדת בהית' בן העשר. הוא הילד היחיד בתצלום שאינו לבן.

ניקול ברדפורד: הית' נרשם לאימוני הוקי, ואחרי האימון שלו היה נשאר בזירה, כאילו לא רצה לחזור הביתה. כשחשב שאף אחד לא רואה, היה יושב ביציע ומסתכל על קאט מחליקה. היה ברור שהוא דלוק עליה. חשבתי שזה חמוד.

תצלום של קטרינה בת התשע מתאמנת בזירת ההחלקה על הקרח נורת' שור שבלייק פורסט, אילינוי. צילום תקריב מגלה דמות מטושטשת על הספסלים מאחוריה: הית'.

ניקול ברדפורד: בשלב מסוים נקשרה ביניהם חברות, והוא התחיל לחזור איתה, אליה הביתה, לארוחת ערב. אפילו לישון בבית משפחת שואו. היא לא הזכירה את השאיפה להיות רקדנית על הקרח כמה חודשים, אז חשבתי שאולי היא התגברה על זה סוף־סוף ומוכנה להשקיע את כל כולה ביחידים. הייתי צריכה לדעת שהיא לא תוותר כל כך מהר.

צילום ארכיון של אגם משיגן קפוא הגלים באמצע החורף.

קריין: קטרינה לימדה את הית' החלקה אומנותית בסתר, על האגם ליד בית משפחת שואו.

אליס דין: אני התחלתי להחליק בגיל שבע, וזה נחשב מאוחר. הית' רושה היה כמעט בן אחת-עשרה.

ג'יין קורר, אישה חמורת סבר בשנות השבעים לחייה, עם שיער מתולתל צבוע אדום עז וצעוף משי בגוון לא תואם, יושבת ליד זירת החלקה במרכז האימון האולימפי בקולורדו ספרינגס.

ג'יין קורר (נציגה מטעם ארצות הברית לחבר השיפוט בהחלקה אומנותית): רקדני קרח אומנם מגיעים לשיאם בגיל מאוחר יחסית, אך מחליקים מכל תחום, שמתחילים לאחר הגיל הממוצע, נמצאים בעמדת נחיתות. מיומנות החלקה בסיסית היא היסוד עליו נבנית ההצלחה העתידית.

ניקול ברדפורד: אני מודה שהייתי ספקנית ביותר. עד שראיתי אותם מחליקים ביחד.

פרק 3

הפסקתי להיאבק באחי שגרר אותי חזרה למעלה וזרק אותי לחדר שלי. ברגע שצעדיו המדשדשים התרחקו במסדרון רצתי לחלון. הית' עמד בחצר מתחת, רגליו יחפות בדשא המכוסה כפור. כתפיו שקעו בהקלה כשראה אותי.

מזג האוויר היה נעים יחסית לחודש ינואר: בלי שלג על הקרקע והאגם עוד לא קפא. הית' גורש החוצה במזג אוויר גרוע הרבה יותר. הייתי זורקת לו דברים – בגדים, אוכל, שמיכות נקיות – אבל לי עלה על זה וקיבע את החלון בברגים.

הית' נופף לי ואז הסתובב והלך לכיוון היער. לי אולי לא יכול יותר לנעול את הדלת שלי, אבל הלכה למעשה הייתי כלואה בפנים עד שיאבד הכרה, מה שיכול לקרות בכל שעה בין חצות להנץ השחר. ידעתי לאן הלך הית' להתחבא בלילות כאלה, ולא רציתי לקחת את הסיכון שאחי יהרוס גם את זה.

הנחתי יד על השמשה, כאילו אוכל לגעת בהית' למרות המרחק, והשארתי אותה שם עד שנעלם בינות לענפיהם המתפתלים של עצי הרוביניה. כשהזזתי את היד נותרה טביעה אדומה על פני הזגוגית.

קיוויתי שאחי עדיין מדמם.

מאז מותו של אבינו לי תפס פיקוד – אף שהיה גדול ממני רק בחמש שנים ובקושי מסוגל לדאוג לעצמו – והוא חשב שהית' מהווה השפעה רעה. קצת חצוף מצידו לדאוג לגבי ה"השפעה" של הית', כשלי בעצמו הביא הביתה בחורה חדשה כל שבוע. כבר הפסקתי לספור כמה לילות ביליתי עם כרית על הראש, בניסיון להחריש את קולותיהן של הבחורות המסכנות, שבכירור זייפו אורגזמה.

התקשורת אוהבת להציג את השנים המוקדמות שלי עם הית' בתור איזה קטע סוטה של פרחים בעליית הגג: כאילו שנינו גדלנו כמו אחים

(לא נכון), ובלא השגחת מבוגרים, חקרנו את המשיכה הברורה שלנו זה אל זה (הלוואי).

בין שתמצאו להאמין ובין שלא, האמת היא שגם הית' וגם אני היינו עדיין בתולים בגיל שש-עשרה. נכון, התנשקנו, ונגענו זה בזה, והזזנו הצידה פריטי לבוש כדי שנוכל להצמיד עור לעור. ידענו איך לגרום זה לזה להתנשם ולגנוח ולהצטמרר מהנאה. ידעתי שהוא רוצה להתקדם עוד. גם אני רציתי.

במובנים מסוימים נראה מגוחך לחכות. הרי שררה בינינו אינטימיות שאפילו מבוגרים במערכות יחסים רבות שנים היו מתקשים לקלוט. הלכנו ביחד לבית הספר, החלקנו ביחד, בילינו ביחד כמעט כל רגע של ערנות – וגם של שינה, כשהצלחנו להתגנב בלי שאחי יקלוט. ובכל זאת, הנסיעה הקרובה לתחרות הארצית עתידה להיות הפעם הראשונה ששנינו נהיה באמת לבד. מבחינה טכנית עדיין הייתה לנו מאמנת, אף שבקושי יכולנו להרשות לעצמנו לשלם לניקול. אבא שלי חילק בצוואתו הכול שווה בשווה ביני ובין לי, כולל הבית, אבל לא הייתה לי גישה לחלק שלי בירושה עד שימלאו לי שמונה-עשרה. ניקול עזרה להיות' ולי כמיטב יכולתה – היא סידרה לנו עבודות מזדמנות בזירה כדי לשלם עבור זמן ההחלקה שלנו, וסייעה לנו בכוריאוגרפיה, כי שכירת איש מקצוע הייתה מעבר להישג ידנו – אבל לא יכולנו בשום אופן לבקש ממנה להפסיד ימים שלמים של שיעורים בתשלום כדי לנסוע איתנו בחינם. אז עמדנו לנסוע לבד, ולשהות כמה לילות במלונית עלובה שהזמנו, כי המגורים הרשמיים של התחרות היו יקרים לנו מדי.

כל מתבגרת נורמלית בטח הייתה ששה לנצל את ההזדמנות שאיש לא ישגיח עלינו. אבל לא הייתי מתבגרת נורמלית. שאפתי להיות אלופה אולימפית, ולא התכוונתי לעשות שום דבר טיפשי שיעמיד את זה בסכנה. כמו למשל לדקור את אח שלי, ולא משנה כמה הגיע לו. או להיכנס להיריון ולהיאלץ לבזוז את משאבינו הדלים על הפלה. כולם חושבים שהית' רושה היה האהבה הראשונה שלי. אבל זה לא נכון.

האהבה הראשונה שלי הייתה ההחלקה האומנותית.

זה התחיל בפברואר 1988 – באולימפיאדת החורף בקלגרי. הייתי בת ארבע, ונשארתי ערה הרבה אחרי שעת השינה הרגילה שלי כדי לצפות בערב האחרון של תחרות ריקוד על הקרח. לין ולוקווד היו הזוג האחרון שעלה על הקרח. כשנעמדו בתנוחת מוצא במרכז הזירה כדי להמתין לתווי הפתיחה של מוזיקת התרגיל שלהם, המצלמה חלפה על פני קירק, בתלבושתו הצמודה ושערו המסורק לאחור – והתמקדה בפניה של שילה לבדה. המחליקים שהופיעו לפניהם נראו אחוזי מתח, מקוויים ומתפללים לאלוהיהם שכל שנות העבודה המפרכת עתידות להשתלם ולזכות אותם בתהילה אולימפית.

אבל לא שילה לין. חיוך קל ריצד על שפתיה, שהיו משוחות באותו גוון אדום כמו אבני החן שברקו בשערה השחור. אפילו בתור ילדה חסרת כל הבנה בתחום היה לי ברור שהיא תזכה. היא נראתה כאילו כבר זכתה – כאילו מדליית הזהב כבר כרוכה סביב צווארה ולהבי מחליקיה נעוצים עמוק בגופתם המתפתלת עדיין של מתחריה. לא נעשיתי מחליקה מתוך איזו פנטזיה ילדותית על לבישת בגדים נוצצים והסתחררות כמו סביבון חמוד. נעשיתי מחליקה כי רציתי להרגיש ככה.

חזקה. בטוחה בעצמי. אלה לוחמת מעוטרת נצנצים. כל כך בטוחה בעצמי, שאוכל להגשים את החלומות שלי בכוח הרצון בלבד. החלקה הייתה האהבה הראשונה שלי, אבל בשנים הבאות היא הפכה להרבה מעבר לזה. זה היה הדבר היחיד שהייתי טובה בו – הסיכוי הכי טוב שלי לשרוד, לברוח מהבית הקודר והמתפורר, מאחי והתקפי הזעם שלו. ואם אעבוד מספיק קשה, אם אהיה מספיק טובה... יום אחד אהיה בלתי מנוצחת כמו שילה לין.

התחרות הארצית הייתה הצעד הראשון, שממנו הכול יתחיל. עוד מעט, אמרתי לעצמי כשהשקפתי אל הצללים שמחוץ לחלון חדר, הית' ואני ניחלץ מהמקום הזה. ולא משנה מה, נהיה ביחד.

פרק 4

השמש כבר זרחה עד שהצלחתי לחמוק החוצה מהבית. לי היה שרוע עם הפנים למטה על הספה בסלון. האח הייתה זרועה בדלי סיגריות, ובקבוקי אלכוהול הותירו טבעות על רצפת העץ הישנה. זה מה שנחשב אצל אחי ערב שקט בבית.

בחוץ, הבוקר היה צונן ושלֵן, דומם מלבד אושתם הרכה של הגלים וחריקת נעליי על חצץ השביל. הגברתי קצב וחלפתי בריצה קלה על פני הטנדר הפתוח המוכתם בבוץ של לי כדי לפנות לשביל בו ירדתי שהית' הלך בחשכה.

בית ילדותי שכן בפרוור נידח של שיקגו, קרוב יותר לגבול ויסקונסין מאשר לעיר עצמה, שמכונה 'ההייטס', הגבעות, בזכות היותו גבוה ממש במעט מהנוף השטוח כמו פנקייק שסביבו. רוב האזור יושב בסוף המאה התשע-עשרה, לאחר ששריפות ומהומות פועלים הבריחו את כל המנוולים העשירים ממרכז העיר שיקגו למחסה היחסי שהעניק חופו הצפוני של אגם מישגן. משפחת שואו כבר הייתה שם מזה דורות.

איזה סבא כמה-וכמה-רבא שלי קנה נחלה גדולה על גדת האגם, עוד בתקופה שהיו באזור רק חול ובוץ ואלונים שחורים כפופים, מהרוח שהצליפה על פני המים. בדור שאחרי, בן שואו אחר בנה בית ממש על גדת האגם, כך שסבך עבות של יער יסתיר שכנים חטטניים עתידיים.

הבית עצמו היה פשוט יחסית: בית חווה צנוע מלבנים עם מעט עיטורים בסגנון ניאו-גותי. זו הקרקע בעלת הערך. בערך בכל דור מגיעים יזמים לרחרח בסביבה ולהציע ערמות של כסף, ובן שואו המתגורר בבית באותה תקופה שולח אותם לעזאזל, לפעמים בקטע פאסיבי-אגרסיבי של המערב התיכון, בפעמים אחרות בעזרת קנה רובה.

כך שדי ברור מניין ירשתי את האישיות המלככת שלי.

בתור ילדה שנאתי את הבית. כשההורים שלי ירשו אותו הוא כבר שקע בהזנחה אפופת קורי עכביש, ואימא שלי הלכה לעולמה לפני שהספיקה להוציא לפועל את תוכניות השיפוץ הגרנדיוזיות שלה. כשלא הייתי בבית הספר או בזירה התרוצצתי לי בדרך כלל בשטח הפתוח – בהתחלה לבדי, ואחר כך עם הית' לצירי. בחודשים החמים האגם עצמו היה המקום המועדף עלינו. היינו שוחים בין הגלים, מטפסים על סלעים לצפות בסירות המפרש והמשא חולפות על פנינו, ומקימים מדורות על חלקת החול הצרה ששימשה כמעין חוף פרטי.

כשמזג האוויר היה מתחלף, התכנסנו באורווה. כולם עדיין כינו כך את המבנה, אף שלא הוחזקו בו סוסים כבר עשרות שנים, לפני שאבא שלי נולד. המבנה, העשוי מאותה אבן אפורה כמו הבית הראשי, ניצב בסמוך לגבולה הצפוני של הנחלה שלנו, ממש ליד חלקת הקבר המשפחתית. לי שמר מרחק מפניה זאת של השטח. הוא מעולם לא ביקר את קברי ההורים שלנו, גם לא בימי ההולדת שלהם או בימי השנה לפטירתם.

כך שכשלי גירש את הית' מהבית בקושי שעה אחרי הלוויה של אבא שלנו, זה נראה כמו מקום מחבוא אידיאלי. במשך שבועות הברחתי אליו דברים: נרות, עצי הסקה, מזרן ישן שסחבתי מהמרתף, ואפילו טייפ קסטות על סוללות.

כבר כשנכנסתי לאורווה באותו בוקר ידעתי שגם הית', כמוני, לא זכה להרבה שינה. הוא העביר את המזרן לאורווה הכי חמימה, רחוק מחלון הגג השבור ששימש כארובה מאולתרת, ונוקטורנו של דביסי התנגן בתחנת רדיו קלאסית, שנהג לשמוע כשהתקשה להירדם. האש של ליל אמש דעכה לאפר, ואף שאור השמש החל להמס את גבישי הכפור על שברי הזכוכית המשוננים, עדיין היה קר כל כך שיכולתי לראות את הבל פי מתאבך מולי.

הבאתי לו את המעיל הכי חם שלו והנחתי אותו על כתפיו לפני שהשתרעתי לצידו. הוא פקח עיניים, ואפילו באפלולית יכולתי לראות שהימנית חבולה ממש, עם כתם סגול שהתפשט בין הריסים לעצם הלחי.

רפרפתי בקצות אצבעות על העור הנפוח. זה בטח כאב, אבל הית' נשף ענגת אדים והתמסר למגע.

"אני אהרוג את לי", אמרתי.

"זה לא כזה נורא." שיניו נקשו כשדיבר. חלצתי נעליים ושפשפתי את רגליי העטויות גרבי צמר בבהונותיו המאובנות מקור. "תוכלי להסתיר את זה בשביל התחרות, נכון?"

הנהנתי, אף שלא הייתי בטוחה אם הקונסילר הזול והדליל מערפת האיפור שלי יעמוד במשימה.

"נראה לי שזה שקפא לי כאן התחת אולי הוריד את הנפוחות." הוא סירק את שערי מפניי, אצבעותיו נתפסות בקשר. "אני רק שמח שהוא לא פגע בך."

לי הבין כבר מזמן: הדרך הכי טובה לפגוע בי הייתה לפגוע בהית'. הית' תמיד נשאר רגוע, תמיד התעלם מכל עלבון ופגיעה, חמורים ככל שיהיו. פעם לי דחף אותו על הקיר כל כך חזק שהוא איבד הכרה לכמה שניות מבהילות, וכשעוררתי אותו בטלטולים, רק משך בכתפיו ואמר לי שהיה יכול להיות יותר גרוע.

קרובים ככל שהיינו, לא ידעתי כמעט כלום על חייו של הית' לפני שהכרנו. לפי תעודת הלידה שלו הוא נולד במישגן תחת שם משפחתה של אימו. הקו שאמור היה לפרט את שם האב נותר ריק. השם רושה היה ממקור ספרדי, או אולי פורטוגזי – הרמז הברור היחיד שהיה לו לגבי שורשיו המשפחתיים. רוב האנשים במערב התיכון של ארצות הברית העיפו מבט אחד בעורו השחום ושערו הכהה של הית' ויצאו מתוך הנחה שהוא מקסיקני או מזרח תיכוני (ואז הפליגו הלאה בהנחות נוספות, נדיבות פחות).

הית' לא ידע עוד דבר על הוריו האמיתיים והתעקש שאינו מעוניין לחפש אחריהם. כף רגלי מעולם לא דרכה בבית האומנה שלו, בית פרטי רבוע בגוון חום ליד פסי הרכבת, שלא נראה גדול מספיק לאכלס את כמות האנשים שהתגוררה בו בכל רגע נתון. כשהית' עבר לגור איתנו בקיץ שלפני כיתה ח', אבא שלי נתן לו את החדר שהיה של לי בילדותו, אותו פינה ברגע שמלאו לו שמונה-עשרה, לטובת דירת שותפים מטונפת קרוב יותר לעיר. הית' בהה בחדר הצפוף והפרוץ

לרוחות כאילו היה ארמון מלכות, ואני קלטתי שזו כנראה הייתה הפעם הראשונה שזכה בחלל פרטי משלו.

הוא לא אהב לדבר על העבר שלו, ואני לא רציתי לחטט. ידעתי רק שאם החיים עם לי שואו נחשבים לשיפור, אז מה שעבר עליו קודם היה כנראה נורא ממש.

"לרצוח את אחיך נראה לי קצת מוגזם." הרעידות נרגעו קצת, והמילים בקעו מפיו של הית' יציבות יותר. "אבל אני בעניין חיתוך הצמיגים שלו."

"יש לי רעיון יותר טוב," אמרתי. "תחפש בכיסים." הית' חיפש במעיל עד שנשמעה נקישה מתכתית. חיוך התפשט לאיטו על פניו והוא שלף את מפתחות הטנדר של לי. עדיין לא היה לי רישיון נהיגה, אבל הית' קיבל רישיון בקיץ הקודם.

"עכשיו הוא זה שיהרוג אותנו," אמר הית'.

"לא אם נסתלק לפני שיתעורר."

הית', המפתחות עדיין אחוזים בידו, תפס את הפנים שלי ונישק אותי. המתכת הצוננת נלחצה לי ללחי. "מה אמרתי לך, קטרינה שואו?"

חייכתי ונישקתי אותו חזרה. "אין דבר שאני לא יכולה לעשות."

ניקול ברדפורד: בהתחלה לא נראה היה שיש להיות' סיכוי. בזכות שיעורי ההוקי הוא ידע להחליק מהר, אבל הוא היה חסר חן. ריקוד על הקרח מצריך יכולת תמרון על חוד הלהב, ופילוח הקרח מתוך דיוק ושליטה.

בסרטון ביתי שצולם על ידי מיז ברדפורד באחד ממפגשי האימון הראשונים שלהם, קטרינה והית' מנסים צעדי שיכול פשוטים לפנים כשהם מחזיקים ידיים.

ניקול ברדפורד: אבל היה ביניהם מין... חיבור.

הית' מסתבך עם המחליקיים שוב ושוב, מנסה להתאים את עצמו לקצב של קטרינה. היא מחזיקה לו חזק את היד. הוא מפסיק להתמקד ברגליו ומסתכל עליה במקום זאת. תוך זמן קצר הם הופכים מתואמים.

ניקול ברדפורד: הם כאילו ידעו לקרוא זה את מחשבותיו של זה. הוא היה צריך לעבוד חזק על הטכניקה, אבל מעודי לא ראיתי מישהו עובד קשה כמו הית'.

אליס דין: תארו לעצמכם כמה מאוהב צריך להיות, כדי להתמקצע בענף אולימפי שלם רק כדי לבלות בחברת מישהי.

ניקול ברדפורד: כשהם הגיעו לגיל שלוש־עשרה כבר התחלתי לחשוב יותר בגדול: אליפות המדינה, העולם, אולי אפילו משחקים אולימפיים. אני עצמי לא הגעתי לרמות האלה.

קטרינה והית' מנופפים מראש דוכן המנצחים בתחרות אזורית.

ניקול ברדפורד: פעם מצאתי אותם ביחד על ספסל מחוץ לזירה. הם

התחבקו, ואני חשבתי לרגע שאולי הם... (היא מכחכחת בגרונה).
בכל מקרה, התברר שהם בכו. הם היו במצוקה כזאת שחשבת
שאולי מישהו מת.

סדרת צילומי יומיום של קטרינה והית' הצעירים על הזירה ובבית
משפחת שואו: מבוססים במי האגם, עושים גלגלונים על הדשא,
מכורבלים בקן של שמיכות מול הטלוויזיה.

ניקול ברדפורד: בסופו של דבר הצלחתי להרגיע את הית' מספיק כדי
לשמוע ממנו שהוא הועבר לבית אומנה אחר, במרחק כמה שעות
נסיעה. הוא היה אמור לעבור תוך פחות משבוע.

ג'ין קורר: עזיבתו של מר רושה הייתה מן הסתם מאלצת את מיז שואו
לפרוש מההחלקה, אלא אם כן הייתה מצליחה למצוא שותף חדש.
מאז המעבר לריקוד על הקרח היא פיתחה מבנה גוף שהיה... פחות
אידיאלי בשביל הקפיצות הנדרשות מהמחליקות היחידות.

ניקול ברדפורד: גם אני נעצבתי. אבל מה יכולתי לעשות? חשבתי שזה
נגמר. ואז למחרת הם פתאום נכנסים, אוחזים ידיים, מחייכים מאוזן
לאוזן. וקטרינה אומרת שהית' לא הולך לשום מקום.

צילום של קטרינה והית' בתחילת שנות העשרה שלהם, ניצבים משני
צדדיו של אביה של קטרינה מחוץ לזירת רזומנט הורייזון, אחרי מופע
'כוכבים על הקרח' בשנת 1996 בהובלת לין ולוקווד. מר שואו מחבק את
כתפי שני הילדים, ושלושתם מחייכים באושר.

ניקול ברדפורד: היא שכנעה את אבא שלה להפוך לאפוטרופוס החוקי
של הילד.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן